

Újpest-Belsőváros

2006. 10. 01.

Juhász Emília

A GYŐZTESEK ÉNEKE

Olvasandó (lectio): 2Móz 15,1-21
Heidelbergi Káté*: XXXVII. Úrnap
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Jel 15,1-4

Károli fordítás:

És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. És láték úgy mint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! És ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.

Új fordítás:

És láttam egy másik nagy és csodálatos jelet a mennyben: hét angyalt, akiknél az utolsó hét csapás volt, mert ezekkel teljesedett be az Isten haragja. És láttam valami üvegtengerfélét, amely tűzzel volt vegyítve, és láttam azokat, akik

legyőzték a fenevadat, annak képmását és nevének számát, amint az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival, és énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: „Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid”.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Dicsérünk és magasztalunk a Te nagyságodért és fenségedért! Azért, hogy Te Úr vagy mindenek felett. Úr vagy a mennyekben, és Úr vagy ezen a földön is. A Te hatalmaddal tartasz fenn mindeneket, és a Te hatalmaddal kormányzol. Urunk! Jó ezt nekünk tudni. Urunk! Olyan jó lenne, ha úgy lehetnénk együtt most, mint a Te Reád figyelő néped, akire kiterjeszted áldásodat, akiknek te formálsz, fordítod úgy a szívét, hogy bízzék Benned egészen. Urunk, Istenünk! Ezt kérjük most Tőled, hogy könyörülj meg rajtunk, hogy tudjunk Rád figyelni, elcsendesedni, tanuljunk Téged dicsérni és magasztalni. Urunk! Te látod a mi országunkat is a mai nap, hogy mennyire hiányzik a Te tiszteleted és a Te dicséreted, hogy mennyire nem tudjuk ezt tenni magunktól semmiképpen, de még a tiéid is olyan gyengén és nehezen. Urunk, Istenünk! Könyörüljél meg rajtunk! Könyörülj, hogy jól tudjunk dönteni, hogy Melletted tudjunk dönteni, és hogy itt a földön is bölcsen tudjuk meghozni ítéleteinket! Urunk, Istenünk! Szent Lelkedet kérjük, hogy áraszd most ránk kegyelmességedből!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. (1Jn 1,7)

Igehirdetés

Jó dolgom van, hogy második hetente prédikálok vasárnap délelőttönként, mert a Jelenések könyvének szerkezete olyan, hogy abban is váltakozik a színtér, egyrészt a kegyetlen jövő és ítélet képe, másrészt pedig az üdvösséget, Isten országának az örömét láthatjuk. Ma ismételten a menny öröméből kapunk ízelítőt.

A fejezet első verse bejelenti, hogy közeledik az isteni harag és ítélet. De itt meg is áll, és más irányba kanyarodik el, mert a győztesek éneke félbeszakítja a mondandót. Megjelenik hét angyal, akinél van a hét utolsó csapás, de róluk majd később lesz szó.

Az üvegtengernél énekel a győztes sereg; azok akik diadalmaskodtak a fenevadon. Az üvegtenger körülveszi Isten királyi székét. Ezt most János tűzzel elegyítve látja, mert benne van Isten haragjának a tüze is. A tűz és a víz kibékíthetetlen ellentéte egymásnak: itt a földön a víz kioltja a tüzet. A mennyei üvegtenger kiábrázolja Isten csodálatos összhangját, a menny harmóniáját, ahogyan megfér benne a szeretet és az igazságosság, az ítélet és a kegyelem. Isten haragszik a bűnre, de a bűnöst nagyon szereti, és nem akarja, hogy elveszen, hanem Krisztusban kegyelmét készítette el. Az üvegtenger szélén állnak a győztesek. Istennek hárfái vannak kezükben, és éneklük Mózesnek Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét. A hárfákat Isten adta a kezükbe.

Mózes énekét akkor énekelték, amikor a nép száraz lábbal kelt át a Vörös tengeren. Emberileg kilátástalan volt a győzelem, hiszen a nép igazán még nem is volt nép, csak egy maroknyi elegy-belegy sereg, fegyverek nélkül. Mégis győzelmet élnek át, mert Isten cselekszik értük, nekik pedig elég, ha veszteg maradnak és engedelmeskednek az Isten szavának. Látták saját szemükkel elveszni az ellenséges fáraót és seregét. A szabadulás utáni napon ott állnak a tenger partján, a rettegett ellenség pedig halott. Egy sem élte túl Isten ítéletét (vö. 2Móz 15,1-19). Isten győzelmet aratott, világosan megmutatta az ő népének nagyságát és szeretetét, azt, hogy nem hagyta el őket, hanem meghallgatta imádságaikat. Mózes ekkor kezd hálaénekbe. Ez a dicsőítés zárja le a rabszolgaság korszakát, s új időszámítás kezdődik népének életében. Eddig hangzott a panaszos kiáltás, hogy meddig még, miért nem könyörölsz rajtunk. Isten ezt kegyelmesen meghallgatta, ők pedig most kirobbanó örömmel dicsérik Istent, hogy átélhették az Úr hatalmas tetteit, a 10 csapást, és a szabadulást. Az üvegtengerhez érkezett nép is valami hasonlót élt át. Itt a földön kiáltottak Isten után, lelkük sóvárgott, az Urat várta. Átélték nagy nyomorúságokat és végül átmentek a halál tengerén, ami elnyelte őket, de örök életre jöttek ki a Jézus Krisztus érdeméért.

A bűnös ember élete ugyanolyan kilátástalan, mint az Egyiptomból szabadultak helyzete. Nincs emberi erő a magunk megjobbítására, nincs erő a kísértővel szemben. A fenevad az erősebb, és el akar nyelni, *nagy a serege, csalárdság fegyvere* (vö. Erős vár a mi Istenünk). Mégsem erősebb, mert *ha*

Isten velünk, kicsoda ellenünk? (Róm 8,31) Isten előtt nincs lehetetlen. Az Ő népe egytől egyig megtartatott a nagy átmenetben, a halálban. Egy sem veszett el a választottak közül, Isten nyájának egyetlen híja sincsen. Látják, hogy az utolsó ellenség, a halál is legyőzött, mert Krisztus fejére taposott, feltámadásával legyőzte.

A hívő életünk e felé a dicsőítés felé tart, ez az Ige erre a dicséretre akar minket ma megtanítani.

Az életben is ezt tapasztaljuk: benne vagyunk a nagy nyomorúságban, hiányokat szenvedünk, de Istenhez kiáltunk, és várjuk az Ő szabadítását, amit megígért nekünk. Ezt a szabadítást már itt a földön átélhetjük, azután pedig teljes szívvel magasztaljuk őt. Hiszen Ő erre szólít fel minket.

Miért is dicsérjük a mi Urunkat?

Ez a szent sereg akkor dicsérte az Urat, amikor már ott álltak az üvegtengernél, és kézzelfoghatóvá lett számukra Isten nagysága és csodálatos volta. Mózesnél is akkor hangzik a dicséret, amikor az Isten csodálatos módon beleavatkozott az életükbe, és olyan módon hozott szabadulást, ahogyan arra nem is számítottak.

Isten dicsőítése az ő cselekedetére adott válasz. Itt nem kérdés az, hogy dicsérjük-e Őt vagy sem? Teljesen magától értetődik, és spontán módon tör fel mindenkiből kivétel nélkül Mózes éneke. Vele énekl az egész nép, akik a csodát átélték.

Az az ember, aki átélte Isten szabadítását élete bármely területén, ezt fogja tenni. Ott ez nem kérdés, nem kell azt magyarázni, hogy mit jelent a dicséret, vagy hogy hogyan kell ezt megtenni, mert egyszerűen lehetetlen nem ezt tenni. A szív csordultig van örömmel és hálaadással, és ez kiárad valamilyen formában: énekszóban, ujjongásban, hálás imádatban.

Valljuk be őszintén, nem mindig ilyen a szívünk, van, amikor még csak várunk a szabadításra, de nem látjuk még annak útját-módját. Van, amikor még csak a hitünkkel tudjuk, hogy Isten mire képes, de az adott helyzetben még nem tapasztaltuk meg, mert még csak az akadályokat látjuk magunk előtt tornyosulni: úgymond a Vörös tengert és az ellenséges erőket, vagy épen a betegség, halál hullámain. Jó lenne, ha sohasem lenne kérdés az, hogy dicsérjem-e Istenemet vagy sem.

Én azonban hiszem azt, hogy a dicséretnek mindig léghőre, húzóereje van. Egy elkezdi és átveszi a másikat. Sajnos nagyon kevesen vannak a mai világban igazán Istent dicsérő emberek, mert sokan még nem élték át a bűnből való szabadulást.

Pedig a Bárány éneke erről szól: *Jézus Krisztus megszabadított áldom az Isten Bárányát.* Jól emlékszem évekkal ezelőtt volt egy missziós alkalmunk, ahol a Kék Kereszt szolgálatról számoltak be testvérek. Ez a szolgálat alkoholistáknak nyújt segítséget. A meghívottak között szabadultak is voltak, akik kérték, hogy ezt énekeljük. Hitelesen és erővel szólt ajkukon az ének.

Zeneileg talán nem volt pontos, lehet, hogy a hangok sem voltak a helyükön, de helyén voltak a szívek Jézus kezében, helyén voltak a bűnök, megbocsátva és eltörölve a Bárány véérért. A szabadulást ha egyszer is átéltük, akkor már van honnan meríteni a dicsérethez. Nem baj, ha nem az újat mondom, ha éppen nincs mai dicséretem, de odamegyek az én Uramhoz és elmondom neki, milyen hatalmas Ő, milyen nagy dolgot tett értem. Odaszánom neki magamat újra, megvallom, hogy egyedül csak Őbenne bízom és senki másban, Ő az én Uram és Istenem, aki ezután is meg fog szabadítani – még akkor is, ha most ebből éppen nem látok semmit sem. Gyakran mi magunk vagyunk a vakok, és nem vesszük észre, hogy folyamatosan szabadít meg minket. Ha majd egykor átmegyek az utolsó állomáson, én is ott leszek a mennyei dicsérő seregben Jézus Krisztusért. Ebben az énekben benne lesz a hazaérkezés öröme is. Ott fogjuk csak igazán látni, hogy minket mennyire szeret a mi Urunk, hogy valóban nagyok és csodálatosak az ő dolgai, igazságosak és igazak az Ő utai.

Milyen ez az ének? Igazi győzelmi ének Isten tetteiről. Nem az emberről szól, nem a hívő ember helytállásáról és hitéről. János azt vallja, hogy *nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten.* (jel 15,3) Ezt hittel vallhatnánk minden időben, csak nem mindig vesszük észre – vagy nem akarjuk észrevenni. Nem tudunk róla énekelni, mert helyette embereket magasztalunk, embereket emelünk fel, emberekbe akadunk bele, emberektől várunk segítséget, megoldást. A világ mást harsog igen nagy decibel hangerővel, szünet nélkül.

Mózes már akkor bízott az Istenben, amikor még a fogságban voltak. Hagyta, hogy Isten megerősítse őt arra a feladatra, amire elhívta. Istent látja és magasztalja, nem pedig a saját nagyságát énekli meg. Hogyha igazán odaborulunk Isten elé, vagy találkozunk az Ő nagyságával, hatalmával, olyankor különben is eltörpül az emberi nagyság és az emberi jószág, olyankor az ember szinte elfeledkezik saját magáról, olyankor nem marad hely a szívben önteltségnek és büszkeségnek.

Az ének szól Isten igazságos útairól. Isten igazsága akkor lesz érzékelhető, hogyha szembeállítjuk az ember igazságával, a magunkéval. A magunk igazsága önző és szűklátókörű, nem fér bele más. Sémáink vannak, amikből nehezen engedünk. Isten igazsága szelíd és megbocsátó, nem kegyetlen nem kérlelhetetlen. Az Ő igazsága tiszta, a miénkbe meg mindig belekeverünk valami tisztátalant, ami megrontja azt. Isten útjai mindig jók és felszabadítanak, a mieink viszont megkötöznek, visszavetnek. Bárcsak rá tudnánk hangolódni Isten igazságára és az Ő magasabb útaira, jól érteni azokat és legfőképpen kérni, hogy azokon járni tanítson meg minket.

Ez az ének közös ének. Nem egy ember énekli, hanem az egész közösség. Miközben éneklek, egyben hirdetem is az Urat.

A tegnapi napom nagyon zsúfolt volt. Bár ezzel nem akarom a testvéreket untatni, de el kell mondanom, hogy több vendégem volt, több minden is

megterhelt. Nem tudtam úgy felkészülni az Igével, ahogyan szerettem volna, ráadásul a gép lefagyott közben. És tessék: így kellene beszélni az örömeinkről. Tudtam, hogy aznap este keresztyén koncert lesz. Jó, akkor itt hagyom az egészséget és elmegyek, hogy testvérek közelében legyek. Láttam, hogy Isten ezt nagyon jól kitalálta: nem sokkal a vége előtt oda is értem, testvérekkel is találkoztam, közben pedig átformálódtam belül. Egy idősebb hölgy a hátam mögött nagyon hamisan, de szívből énekelt. Jó volt így hallgatni, és arra gondolni, hogy odaát majd ezek a hangok is a helyükön lesznek.

Isten magasztalása nem egyéni ügy. Lehet otthon imádkozni, még ígét olvasni is, de Istent magasztalni a hívők közösségében lehet igazán! Mert közösen éltük át ugyanazt a szabadulást. Mózes énekét Izrael fiai is énekelték. Mirjám, Mózes testvére dobot vett a kezébe, utána mentek az asszonyok dobokkal és táncolva. (2Móz 15,20-21) A megváltott seregek közös az élménye. Egymást is segíthetjük az imádatban. Isten népének, a keresztyén közösségnek, a gyülekezetnek az a jellemzője, hogy Isten dicséretének közössége. Most is Isten tiszteletére jöttünk össze, amikor együtt meghajtjuk térdünket Isten előtt, dicsérve jóságát és kegyelmét. Ebből az örömből fakad azután – jó esetben – a misszió, a kifelé való szolgálat. Mert ha látják őszinte szívből fakadó örömünket, akkor mások is megéreznek valamit az Isten jelenlétéből. Vonzza őket az Isten szeretete, hogy ők is megismerjék és átéljék a szabadulást.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy boldogságos ég felé akarod emelni a mi szívünket, életünket, és Te tudsz nekünk úgy segíteni, hogy már itt, a földön valóban a Te boldog, megváltott néped legyünk, akik Téged dicsérnek és magasztalnak. Urunk, Istenünk! Bocsásd meg, amikor nem az van a szánkon. Bocsásd meg, amikor aggodalmaskodunk, panaszkodunk! Bocsásd meg, amikor embereknél keressük a megoldást, ahelyett, hogy egészen és teljes szívvel Beléd vetnénk bizodalunkat. Urunk, Istenünk! Add, hogy ezt most meg tudjuk tenni az egyéni imádságban is, hogy Rád hagyjuk magunkat, Rád hagyjuk a mi országunkat. Könyörülj a választásokon! Te tudod már ennek az eredményét. Segíts, Urunk, hogy országunk előrehaladjon, Feléd, és hogy tudjunk gyarapodni! Könyörülj ebben, Urunk, azokon, akik valamilyen posztra kerülnek! Tudják azt tisztán és hűségesen végigvinni! Könyörülj, Urunk a gyászolókon és a sírókon is! És könyörülj, Urunk, hogy a mi örömünk is Belőled táplálkozzon! Megköszönjük, hogy az az öröm, amit Te adsz, az tiszta és jó. Könyörülj, Urunk, abban is, hogy a mi misszióink hadd lehessen ilyen, hogy az életünk dicsérjen Téged, és ez kívánatos legyen, s hogy a gyülekezetünk dicsérjen Téged, és ez vonzó legyen. Kérünk, formáld át bennünket ilyenné, Lelked által!

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XXXVII. ÚRNAPJA

101. Esküdhetik-e valaki keresztyén módon is az Isten nevére?

Igenis, ha ezt alattvalóitól a világi felsőbbség vagy valamilyen szükség követeli, hogy így tartsuk fent és biztosítsuk hitelünket és igazságunkat Isten dicsőségére és felebarátaink javára.

Az ilyen esküvés ugyanis Isten igéjén alapszik, és ezért azt Istennek szentjei mind az ó-, mind az újszövetségben helyesen gyakorolták is.

(2Móz 22,9-11; Ezsd 10,5; 5Móz 10,20; Józs 9,19; - 5Móz 6,13; Ézs 45,23; 48,1; 65,16; Jer 4,2; Zsid 6,16; 1Móz 21,23-31; 26,31; 31,53; Józs 9,15; 19; 1Sám 24,22-23; 1Kir 1,28-30; Róm 9,1; 2Kor 1,23).

102. Szabad-e szentekre vagy más teremtményekre esküdni?

Nem szabad,

- mert az igazi esküvés nem egyéb, mint Istennek segítségül hívása,
 - hogy Ő, mint a szíveknek egyedüli vizsgálója, tegyen tanúságot az igazság mellett és büntesse meg azt, aki hamisan esküszik;

- ez a tisztelet pedig nem illet meg egyetlen teremtményt sem.
 (2 Kor 1,23; 1Kir 8,39; 31,32; Ézs 63,16; Mt 5,34-36; Jk 5,12).